

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἔτησίαι . . . 30, 12.—	Ἔτησίαι . . . 40, 15.—
Ἐξάμηνος . . . 6,50	Ἐξάμηνος . . . 8.—
Τριμήνος . . . 3,50	Τριμήνος . . . 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΔΡΥΘΗ Τῶ 1878
 ἸΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 36
 Φοῖλλα κρηθινομένου ἔτων, ἐκτός λεπ. 30
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδριαιδῶν ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαρτίου 1920

Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 16

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Καὶ πρὶν συνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐμπληξή της ἐκείνη, γιὰ νὰποκρίθῃ τῆς διηγήθησε πῶς ἔπρεπε στὰ χέρια του ἕνα δ' ἄ λ μ π α τ ρ ο ς, πού στὸ πόδι του ἦσαν δεμένον ἕνα γράμμα ἀπὸ μιὰ Ἀγγλίδα, πού ζητοῦσε βοήθεια ἀπὸ κάποιον Ἀναμμένο-Βράχο. Κ' ἐπρόσθεσε, ὅτι σὲ ἀπόστασι λίγων λευκῶν ἀπὸ τὸ νησάκι, ὑπῆρχε μιὰ χώρα, ὅπου ζῶσε ἑλκλίκη οἰκογένεια κωπηλῶν.

Ἀφοῦ ἀκούσε αὐτὴ τὴ διήγησιν ἡ νέα Ἀγγλίδα ἐγονάτισε πρῶτα κ' εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ ἔπειτα ἔτεινε τὰ χέρια της στὸ νεὸ καὶ τοῦ ἐξέφρασε ὅλη τὴν τὴν εὐγνωμοσύνη. Τέλος τοῦ διηγήθη, καὶ κ' αὐτὴ μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορίαν της καὶ τὸν προσκάλεσε, νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀθλία της κατοικίαν.

Ὁ Φρίτς δέχθηκε ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνίαν ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις θάταν σύντομη. Γιατί διαζότανε νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του, πού θάνησυχούσε ἔχονταν ἀκόμη νὰ ἐδηγήσῃ τὴν νέα Ἀγγλίδα εἰς τὸ Φελσενχάιμ.

— Αὔριο, τοῦ ἀποκρίθηκε, Αὔριο φεύγομε, κύριε Φρίτς. Ἀφήστε με νὰ περάσω κ' αὐτὴ τὴ νύκτα στὸν Ἀναμμένο-Βράχο, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξαναῖδω.

— Πολὺ καλὰ, αὔριο, ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

Καὶ μὲ τὰ πρόσημα πού εἶχε τὴ Τζέννυ, καθὼς καὶ μ' ἐκείνη πού εἶχε πάρει ὁ Φρίτς μαζί του, ἔφαγαν οἱ δύο τους καὶ διηγήθησαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τίς παράξενες ἱστορίας τους.

Ἐπειτα ἡ Τζέννυ ἔλαμε τὴν προσηυχή της καὶ τραβήθησαν εἰς τὸ βάθος τῆς σπηλιάς, ἐνῶ ὁ Φρίτς ἔκαπλώθηκε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν εἰσοδὸν, ὡς πιστὸς φύλακας σκύλος.

Τὴν ἄλλη μέρα, πολὺ πρῶτ', φόρτωσαν εἰς τὸ καράκι, τὰ λίγα ἐκείνα μικροπράγματα, πού ἡ Τζέννυ δὲν ἤθελε νὰ τὰποχωρισθῇ, ἐπίσης τὸν ψάλα προκόρακα καὶ τὸ σακάκι της. Ἡ νέα Ἀγγλίδα, πού ἐφόρασε τὴν ἀνδρική της στολή, ἐκάθισε εἰς τὴν πρῶμην τῆς βαρκούλας, ἀποίχθηκε τὸ πανάκι, δούλεψαν καὶ τὰ κουτιά, κ' ἔσπερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, οἱ τελευταῖοι κωπηνοὶ τοῦ Ἀναμμένου-Βράχου χέθησαν ὄν ὀρίζοντα.

Ὁ Φρίτς ἐλογάριαζε νὰ πᾶ ἴσια εἰς τὸ Ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλλάδος. Ἀλλὰ ἐγενε ἀνάγκη νὰ ἐπιδιωρθωθῇ τὸ καράκι, πού, καθὼς ἦταν φορτωμένο βαρεῖα, εἶχε πάθει κάποιαν λάβη. Ὁ Φρίτς λοιπὸν τὸ ὠδήγησε

εἰς τὸν ὄρμον τῶν Μαρμαριτῶν κ' ἀπὸ καὶ ἐβγαλὲ τὴ συντροφιστὰ του εἰς τὸ νησάκι, ὅπου ἐπλησίασε ὑστερὰ ἢ πινάσσα καὶ τὴν ἐπῆρε.

Ἀπὸ τὴν διηγήθησε ὁ Φρίτς. Ὡστόσο ἡ ζωὴ τῶν ἀποίκων ἐπικολούθησε ἡ ἴδια, πότε εἰς τὸ Φελσενχάιμ καὶ πότε εἰς τὸ Φαλκενχόρστ, μὲ τὴν διαφορά ὅτι ἦταν πολὺ πικρὸ εὐχάριστον καὶ πικρὸ εὐτυχημένον τὴν ὥρην πού εἶχαν μαζί τους καὶ τὴν καλὴ Τζέννυ Μόντρον. Καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε ἀριστῶ μὲνος εἰς τὴν ἔργασίαν καὶ εἰς τὴν διασκέδασιν, κ' ἐννοεῖται, περισσώτερον εἰς τὴν ἐργασίαν, γκαὶ δὲν ὑπακούσαν λίγη τὰ κτήνημα, οἱ φυτεῖαι τῆς Ἀποικίας, τὰ κατοικίδια ζῶα, ἐκτός ἀπὸ τὸ βοσκονεῖν.

«Καὶ εἰς τὸ πάλιν αὐτὸ διαβάσει...»
 (Σελίς 89, στ. γ')

Μία ὥρα εἰς τὸν δεικνόμενον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὸν ὄρμον τῶν Μαρμαριτῶν καὶ ἀπὸ τὸν ὄρμον τῶν Τσακαλιῶν εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Φαλκενχόρστ. Πολλοὶ ἐξωραϊσμοὶ ἐγενίον ἐπίσης εἰς τὸ Βάλντεργκ, εἰς τὸν Τσούκερτον, εἰς τὸν Ἐυπερραουστ καὶ τέλος εἰς τὸν Πρόβανκτ. Χ. (λλ. Τί τερπνὸς ὥρες περνοῦσαν εἰς τὴν βίβλιν αὐτὴν, κωπηλῶν ἀπὸ καλὰ μὲ μπαρπὸν εἰς τὸν σχεδὸν τῶν Ἑλλετικῶν ο α λ ε. Ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἡ θεὰ ἀπλωνόταν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς μιὰ μεγάλην ἐκτασιν τῆς Γῆς τῆς Ἐσπαγγέλλιας καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, εἰς τὴν ὀρίζοντα ὀκτώ ὡς ἐννέα λευκῶν, πού τὴν ἐσχημάτιζε ἡ γραμμὴ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσης.

Ἐφθασε κ' ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν, πού ὁ Ἰούλιος τῆς ἔφερε ἄφθονος. Ἐγενε τότε ἀνάγκη νὰφύσων τὸ Φαλκενχόρστ καὶ νὰ γυρίσων εἰς τὸ Φελσενχάιμ. Οἱ τρεῖς ἐκείνοι μῆνες ἦταν πάντοτε δυσχε-

ρεστοί με τις άτελειότες κακοκαίριες τους. Δεν έβγαίνουν έξω παρά μόνον όταν είχαν έρρασία που δεν μπορούσε νακαθληθή, να πάνε παραδείγματος χάριν, στο κτηνοτροφείο, να κοιτάξουν τα κοιλιά τους, Κόπου, κάπου έβγαίνει κι' ο Φρίτς για κυνήγι, αλλά κι' αυτός δεν απομακρύνεται πολύ από τ'α περίχωρα του Φελσενχάιμ.

Ποτέ φυσικά ο μικρόκοσμος αυτός δεν έμεινε άργος. Όταν δεν μπορούσε να έργασθ' έξω, έργαζότανε μέσα. Η κυρία Ζερμάττ διέθετε τας έργασίας του σπιτιού κ' η Τζέννυ τή βοηθούσε με όλη την έφευρετική της δραστηριότητα την Άγγλοσαξωνική, διακοσμητική, κάπως από την Ήλβετική, π'ου δεν έχει τόσο πρωτοβουλία. Έπειτα η Τζέννυ μάθαινε και Γερμανικά με τον κ. Ζερμάττ, ενώ η οικογένεια μάθαινε Άγγλικά με την Τζέννυ. Ο Φρίτς μάλιστα τα μιλούσε ωραιότατα σε λίγες εβδομάδες. Μα και πώς μπορούσε να μη μάθει έτσι γρήγορα με μια θασκάλισσα που τα μαθήματά της ήταν τόσο ευχάριστα.

Έτσι δεν καιμια λάβαιναν τις μεγαλύτερες ημέρες της βροχερής έποχής. Η παρούσα της Τζέννυ Μόντρος έδινε καινούριο θέλημα στις βεντέρες του Φελσενχάιμ. Κανένας δεν υπολόγιζε πια ναποσυρθητή στην κάμαρά του για να πλαγιαστή. Η κυρία Ζερμάττ κ' η Τζέννυ έφραβαν και συγχαίρονταν λάβαιναν μέρος στη γενική συνομιλία. Συγγά ή νέα Άγγλίδα τραγουδούσε γιατί είχ' έξοχη φωνή. Είχε μάθει όλα τα Ήλβετικά τραγούδια, τις άθιαστες εκείνες μελωδίες των βουνών και τι απόλαυσις να τις άκούει κανένας από το στόμα της! Έπειτα, τη μουσική διαδεχόταν άναγνώστη ο Έρνέστος έδιάβαζε δυνατά από τα καλύτερα έργα της βιβλιοθήκης. Είτοι η ώρα που ήσαν έφθανε πάντα πολύ γρήγορα.

Στην οικολογική αυτή αίθια σφαιρα, ο κ. Ζερμάττ ή γυναίκα του και τα παιδιά του, ήσαν βέβαια έσο εύτυχοι να είναι. Πάντα θυμωόνταν την πατρίδα τους, πάντα άνησυχούσαν για το μέλλον, πάντα περιμένον άπ'όπου μια βοήθεια. Αλλά, καθώς ήσαν όλοι ένωμένοι, αυτά δεν

δεν έπληθύνον τόσο πολύ την εύτυχία τους. Δεν μπορούσε όμως να πούμε το ίδιο και για τη Τζέννυ. Ήταν δυνατό να μη θυμάται αυτή τον πατέρα της και να μη λυπάται; Είχαν περάσει δυομισυ σχεδόν χρόνια άφ'ότου ο συνταγματάρχης θά έγύρισε στο Λονδίνο και του κάπου θά περιμένε τη θγατέρα του εκεί! Το πλίο που έπρόκειτο να του την πάη, ή Δ ο ρ κ α ρ, δεν είχε άκουσθ' τόσο καιρό. Δεν θά υπέθεταν λοιπόν πως θά χάθηκε ατάντρο σε κανένα κυκλώνα του Ίνδικού Ωκεανού;... Έτσι ή Τζέννυ, συλλογισμένη την άγωνία και τη λύπη του πατέρα της, που θά τη θεωρούσε ίσως νεκρή, δεν μπορούσε να είναι τέλεια εύτυχημένη στη Νέα Ήλβετία.

Είπε δυνατό να εύτυχη τέλεια ένας άνθρωπος, χωρισμένος από την πατρίδα του, από τους δικούς του, απ' όλο τον άλλο κόσμο; Και μήπως αυτή δεν ήταν ή θέση και των ναυαγών του Α δ ν δ λ ο ρ δ;

«Κατάφεραν» να τα πιάσουν ζωντανά και να τα ημερώσουν» (Σελίς 81, στήλη β')

Έβρουσε τώρα, που άνελπιστο περιστατικό παρουσιάσθηκε ξέσφρα και την έλλαξε σημαντικά.

ΣΤ'

Μετα την αναχώρησή. — Τι ήσαν γνωστό για την νέα Ήλβετία. — Η οικογένεια Ουόλστον. — Καινούρια σχέδια. — Κανάλι από το ρέμμα των Τσακαλιών ως τη λίμνη των Κύνων. — Το τέλος του 1816.

Τις πρώτες ημέρες μετά την αναχώρησή του Ε ι φ έ α, μεγάλη μελαγχολία βασίλευσε στ'ο Φελσενχάιμ. Θέλετε κανείς, ότι κάποια σμφαρά έπέσε στην άπομηρή εκείνη γωνία της γής, που τόσο την εύνοουσε ως τότε ή Θεία Πρόνοια; Ο κ. και ή κ. Ζερμάττ ήσαν άπαρηγόρητοι που άφρασαν

να φύγουν οι δυά γιοί τους, πράγμα άσπύσο που δεν θάβιαν καθόλου λογικά να το έμποδίσουν, ούτε μπορούσαν να το άποφύγουν ή να το αναβάλλουν. Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

«το φίλο και συμφοιτητή μου Γ Καρόδη... και το πούλακι φρονιτός...»

Μέσα μου τώρα ο κόπος γιγνάνων: Το πόσο να σου πω σ' έχω αγαπήσει! Όχι, μην κλαίς! ο χρόνος που έλα (ισκάνει), Δεν μπορεί την άγάπη μας να σβύσει!

Στάσου στερνή φορά να σάντικρύσω Και βέξω της καρδιάς μου άγνά τα (δάρα) Που τραγουδάει τον τόνο που πονούμε.

Όχι, μην κλαίς! όταν ξανάρθης πίσω, Όσα βάρυα πικρά χόνουσε τώρα Μ' έλλα τόσα χαράς θά φιληθούμε! ΙΩ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΗΣ

ΜΑΡΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Με τήσας με τα χείμα μάτια του σκυλιού, όλα εγνωμοσύνη και συμπάθεια, μάτια που, άν και έφρα, έζωγοφίζονταν άπάντα τοι: όλος ο βαθύς καμύς που του σπάραιε την ψυχή, και γλειφοντάς μου τα χείρα έφυγε άργά, άργά. Σε λίγο έγύρισε το κεφάλι και κουνώντας την ουρά με έκένταζε πάλι με τα πονεμένα μάτια του και έγράβηζε. — Το έννοιασε το δυστυχισμένο. Δεν ήθελε να το παρεξηγήσω. Άλλαλο ήσαν το στόμα του, αλλά εκείνη ή θλιβερή ματιά μου έφάνηκε πως μου έλεγε: Μη με πάρης για έχάριστο, αλλά θέλω εκεί από κάτω που μοιάζει το καράβι μου να ξεφυχθώ, εκεί άγναντεύοντας το πέλαγος και ρουφώντας την άμυρα που φέρνει ο μπάτης.

Και όμως τόσο που αΐθανε τα μαρτύριά του αυτός ο μπάτης! Έκει από κάτω από το μουράγιο, πούχε κρυφθ'έταν ήσανε ρίχη, με τραβηγμένα τα νερά, άφρισε δυο πιθαμές τόπο ή θάλασσα, και μαζεύοντανε κουλουρασμένο άπάνω στα μουσακαμένα φύκια. Αλλά όταν έπαιρνε μπάτης, ή θάλασσα έφτανε τον

τοίχο του μουράγιου και το έσκέπαζε έρθ' ως την κοιλιά.

Αλλά έκείνο δεν το έκουουσε από εκεί κάτω. Μονάχα όταν άκουε την άλουδα του άγκουρέτου κανενός καϊκιού που άραζε, έστηνονταν, έβγαине από κάτω από τη σκοτεινή τρύπα του και άγνάντασε τη θάλασσα μυρίζοντας τον άέρα και όταν άκούσταιζε στο γυαλό κανένα βαρκι καϊκιού έσοφνονταν ως εκεί, κουνώντας την ουρά του στους νεύτες. Αλλά το έδωχαν με πατιές, γιατί είχε όλα τα σημάδια της λύσσας το παληόσκυλο. τα ρουδιασμένα μάτια του εγυάλιζαν, χωρίς που είχε πάντα την ουρά του από κάτω από τα σκέλια.

Από τέλος έκείνοι που είχαν τα μαγαζιά στο γυαλό άποφάσισαν να το έδωσαν μια πέτρα να το φουτάρουν από την άκρη της βυλάνιας σκάλας του λιμανιού, γιατί σούλαζε πολύ τη νύχτα και θά έπασρα κανένα ο Χάρος με τη γρουσουζιά του. Έβδη κ' έπαθα να τους άλλάξω τη γνώμη με πολλά παρακάλια: τοις έλεγα πως έκλαιγε από τον καμύ της έρημιάς του, μα που ν' άκούσουν! Έκείνο που τοις ήσύχασε ήσαν όταν τοις είπα, πως αυτό το σκυλι ξέρω ότι δεν τρώει τίποτα και σε δυο μέρες το πολύ θά ψαφήση μοναχό του.

Την περασμένη έβρα έφρα με γαλαζιδωτική γαλέττα και το εγμάρωμα κοντά, τρώς από τα μισάνυχτα, έραχνα με τη βάρκα της τα παραγάδια για να τα σηκώσω με την άμπα.

Είγαμε άνοιχτή άρκετά μακριά και θμως, εκεί που έκαλάριζε το παραγάδι, το στεριανό τ' άφρισε, που έβγαναν την άρα έκείνη ή έβρες, που έφρανε άδύνατο ξεφυρισμένο του σκύλου το σούλασμα.

Σε λίγο, άν κ' έπέσαμε πολύ πλειό γυαλό, δεν τ' άκουγα πλειά. — Θά ήσαν άπάνω κάτω ή άρα που έπρόβαλλε εκεί από τα βουνά της Διοφίνιας ο αυγερινός.

Δεν το θυμήθηκα πλειά το σκυλι και φέρεσα, δυο που βγήκα ο ήλιος. Όταν στο τέλος έπήραμε άπάνω και τα δυο παραγάδια, έτραβήξαμε κατά το γυαλό. Εκεί στην άμμουδιά, έκοη άκρη, ήσαν έπλωμένο το σκυλι, σαν καθιστό, όπως ζωγοφίζον τις Σφιγγες με τα πόδια έμπρός, με το λαμό τευτωμένο, άγναντεύοντας το πέλαγο.

Αλλά ήσαν νεκρό. Σβουσμένα, γυαλωμένα τ'α έβδανονκα μάτια του, βυλιωμένο το κορμί του.

Τότε το μικρό ναυτόπουλο, που μου κρατούσε τα κοπιά:

— Μπα, είπα, ο Κουτσάρης! Το κακόμοιρο το σκυλι! Το είπαν και το κάμαν οι άπονοι.

Πολύ βεβαία συμπάθεια για το ναυτόπουλο με έκαμαν να αισθανθώ τα πονε-

τικά του λόγια για το δυστυχισμένο ζώο.

— Το γνωρίζεις, παιδι μου, το είπα, αυτό το σκυλι;

— Άμ, δεν το γνωρίζω; Είναι ο Κουτσάρης, ήπ'ο πατριώτικο καράβι, από τη μικρατέρα του Νικολού του Σιακιά. Είχαν πη πως θά το έδωσαν και τ'όδιωξαν.

— Και γιατί τ'όδιωξαν, παιδι μου;

— Νά, δεν ήσαν διόλου καλό. Όσα κι' άν τούκαναν, και έβλο και δέσμο σφιχτό, για να άγριέψη, αυτό τίποτα. Ένα καρδάσκυλο, έβρες, κύριε, πρέπει να είναι άγριο, κακό, να γυαγίξη δυνατά και να δειγγη πάντα τα δόντια. Αυτό ήταν γυαγμένο ήμερο και καλό, όσοι κι' άν έζώναν στο καράβι, τοις κουνούσε την ουρά του. Δεν έλόγιαζε κανένα για κλέφτη, δεν έβανε με το νου του κακό άνθρωπο.

Κ' εγώ, ως εκείνη τη στιγμή, είχα τη γλασμένη ιδέα, ότι μονάχα άνθρωπος σβύνει και βυλιάζει σ' αυτό τον κόσμο ή χάλωσύνη!

ΕΜΜ. Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΚΟΥΙ, ΚΟΥΙ, ΚΟΥΙ...

Κομωδία μονόπρακτη

Πρόσωπα: ΝΙΚΟΣ, 10 χρονών.— ΚΑΙΤΗ, 9 χρονών.— ΔΟΥΛΟΥ, 7 χρονών

ΝΙΚΟΣ.—Έπί τέλος, άποφασίσατε;

ΚΑΙΤΗ.— Ναι, σχεδόν.

Ν.—Άργήσατε όμως... Ω! τι παπικάτικα που είναι τα κορίτσια! Έφα τίποτα τα σταματά! Και σ'ι, Δουλού!

ΔΟΥΛΟΥ.—Έγώ, θά εύχαριστηθώ ναλθω μαζί σας, μα έχω ένα μικρόπυτικό φέδο.

Ν.—Φέδο! Αυτή τη λέξη εγώ δεν την έχω στο πρόγραμμά μου. Μα σκεφθήτε τόσο θάωφελήθημα.

Κ. (Κτυπώντας τα χείρια).—Όχι, πια μαθήματα!... Όχι, πια αυτές τις φρικτές νύτες! Είσαι βέβαιος, Νίκο, πως στον τόπο που πάμε, δεν έχει και θόλου πιάνα;

Ν. (σηκώνοντας τοις ώμους).—Άφού θά είναι έρσιμο κρη! Πούδς θέλεις να κουβάλησ'ι τόποιο όργανο;

Κ.—Όργανο μισήθ'ι! Άνέπιφορο για τα κορίτσια που είναι υποχρεωμένα να καθονται άρες βλόκληρες μπροστά του και να κάνοιν τα δάκρυα ήφης μα πρέχουν επάνω στα κήκαλα, ενώ μάλλον τα πόδια τοις θάβελαν να πάνε και ναλθουν παίζοντας στον κήπη.

Α.—Δε θάχη διακάλες στο θαυμάσιο νησί σου, Νίκο;

Ν.—Βεβαίωτα όχι!

Α.—Τότε, άς φύγουμε γρήγορα, γιατί μόνο ή ιδέα πως δεν θά διαβάσω δ'η α δ'α κ'λ, με κάνει κι' άποφασίζω.

Κ.—Θά έτοιμάσουμε τα πράγματά μας και θά γράψουμε ένα γράμμα στη μαμά για να την ειδοποιήσουμε. Φτάνει να μην άνησυχήση.

Ν.—Και γιατί θάνησυχήση; Μη πως δε θά είμαι μαζί σας να σας υπερασπισθώ εν άκρήμη; Άλλωστε δεν είναι παρά ύπόθεση μερικών χρονών,θά ξανάλθουμε κοντά της όταν μεγαλώσουμε και δεν θά είμαστε υποχρεωμένοι να υπακούουμε σε κανένα.

Α.—Και άν μας φάνουν τα θηρία;

Ν.—Τα θηρία! Παιά! Δε θάχη κανένα άγριο ζώο στο νησί που θά σας πάω.

Κ.—Δε μπορείς να είσαι βέβαιος για αυτό, Νίκο. Κ' εγώ διαβάσω συχνά ιστορίας ταξιδιού, είναι σπάνιο να μη συμβη καμιά πειπέτεια στους και αγούς.

Ν.—Δε θά είμαστε κανήσοι, άφού φεύγουμε με τη θέλησή μας.

Κ.—Αυτό δεν έχει να κάνει!... Μπορεί, άφού χτίσαμε μια όρεια κλάμα μέσα σ' ένα δάσος να γυρισάμε μια μέρα από τον περίπατο και να βρούμε μέσ' στο σπίτι μας ένα λεοντάρι.

Α.—Ένα λεοντάρι!... Άνατριχιάζω.

Ν.—Άχ! αυτά τα κορίτσια δεν είναι καθόλου γενναία!... Έ, καλά! και όταν άκρη βρεθούμε μπροστά σ' ένα λεοντάρι δε θά δυσηχομηήσω, σας βεβαίω.

Κι και Α.—Μά έμεις;

Ν.—Έσείς, έσείς θά κρυφθήτε πίσω από ένα δέντρο, ενώ θά σιατώνω τον έχθρό μας; όταν τον ξαπλώσω νεκρό καταγής, δε θάχγιστε πια παρά να γυράτε στη χωιτωμένη μας καλύβα. Αυτό είναι όλα.

Κ.—Μά άν χοθή κανένα φείδι στο κρεβάτι, μας και σηκώση ξέσφρα το φοβερό που κεφάλι;

Α.—Ω! μη λές τέτοια πράγματα γιατί τρέμο!

Ν.—Τι φοβητήτάρια!... Ένα φείδι σπουδαίο πράγμα, μόλις το ίδουμε, θ' άρπάξω ένα μπατούνη και μ' ένα κτύπημα (κάνει το κίνημα μιλώντας) θά του σπάσω το κεφάλι.

Κ.—Είσαι άληθεια πολύ άνδρείος. Μόνο που σ' άκούω ήσυχά.

Α.—Κ' εγώ το ίδιο.

Ν.—Δε μένει παρά να έτοιμασθώμε.

(Έπειτα το τέλος)

Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ 'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Αγαπητοί μου

ΥΡΙΖΩ από ένα περίπατο που έκανα μέσα στο Βασιλικό Κήπο. Λέγω μ. ε. σ. α. γιατί άλλη φορά κι επρωϊνοί αυτοί περίπατοι γινόταν συνήθως άπεξω. Όταν καθόσαμε δηλαδή λίγο πράσινο και λίγο γαλάζιο, κάναμε άπλωσ το γύρο του Βασιλικού με μερικά σουλάτσα στην πλατεία του Ζαπτείου. Γιατί χρειαζόνταν τόσες διασπορές να μη κανείς μύσος, άσπε πολύ δύσκολα και πολύ σπάνια το καθόθωνε κι ό παιδ εύκαιρος. Ο Βασιλικός Κήπος όπως όλα τα βασιλικά πράγματα—που θέλουν και φθοιολικιά έξοδα—είχε τότε τις ήμερες και τις ώρες του. Είχε ακόμα και μια άρισμένη είσοδο, που την έφύλαγαν στρατιώτες με τη λόγχη έφ' όπλου. Οι άλλες πόρτες κλειστές. Έκινες να μπής από την άνοικτή, κι άκουγες: «Σήμερα δεν έπιτρέπεται!» Η: «Τώρα είναι άργά, θα κλείσομε!» Η: «Είπε νωρίς άδύμη. Μετά μισή ώρα!»

Αλλά κι αν έμπαίνες, τί; Περύπατος ήταν εκείνος; Σε κάθε θύμα σχεδόν, έβλεπες κι από ένα φύλακα, που άπλωνε τα χέρια και σου έλεγε: «Από δω δεν έπιτρέπεται, από εκεί!» Η τη στιγμή, που κουρασμένος από τον άμειτ' έμποδίων δρόμο σου έκανες να καθήσες σ' ένα πάγκο, ό φύλακας έτρεχε και σε σήκωνε: «Πρός την είσοδο, κύριε! ή ώρα πέρασε». Με άλλους λόγους, ό άπέρουτος Βασιλικός Κήπος ήταν έλος για τη Βασιλική Οικογένεια για τους Αββατικούς και για μερικάς προνομιούχους, που είχαν κλειδιά και μπορούσαν να μπαίνουν άγαιίνουν από τις ιδιαίτερες κυγκάλ' λόπαρτες ελεύθερα, νύχτα και μέρα. Για τους άλλους, τους κοινούς θνητούς, ήταν σά να μην ύπάρχη. Η κάτι χειρότερο υπήρχε, φαινόταν κι άπέξω, μαντευότων για να κινή τον πόθο και τη ζήλεια.

Αλλά τώρα πειά ό Κήπος έγεινε δημόσιος. Καταργήθηκαν οι διατυπώσεις, έπεσαν οι φραγμοί, έξαφανίσθηκαν οι λογκχοφόροι φύλακες, άνοιξαν όλες οι πόρτες. Από τα χαράγματα του Θεού ως το ήλιόβασιλεμα, μπορείς, όπως κι αν είσαι, να μπαίνεις ελεύθερα. Κανείς δεν θα σ' έμποδίσχ, και

νεις δεν θα σ' έρωτήσχη. Κτυπή μιση-μέρι, —άδιάφορο! Ο Κήπος δεν κλεί. Έτσι, κάθε ώρα της ήμέρας που την έχεις ελεύθερη, ή κι άφερομένη σε διάδασμα, μπορείς να την περνάς χαρισάμενη στο Βασιλικό Κήπο, καθισμένος σ' ένα πάγκο, κάτω άπ' τα δένδρα, μπροστά στα λουλούδια, σε σκιά ή σε ήλιο, όπως σάρεσαι, με το βιβλίο σου, με την εφημερίδα σου, με το περιοδικό σου με το τετράδιό σου, με ότι θέξ. Η άπλωσ με το μεγάλο βιβλίο της άμορφης Φύσης άνοιγμένο μπροστά σου, που δεν σου κάνει κανένα κόπο ούτε να το κρατήσ—σου το κρατούν άδραπα χέρια, όπως άπάνω κάτω το Λειτουργικό του Δασότη όι Δάσκι, —ούτε να το διαβάξης, γιατί είναι γραμμένο από ένα Υπέρτατο Ποιητή, τον πειδ μεγάλο και, φυσικά, τον πιο άπλό, τον πιο εύκολο, τον πιο εύλητο άπ' όλους.

Έπρωσιλήθηκα λοιπόν από τη σημερινή άνοιξιάντικη μέρα—την πρώτη ύοταρ' από τα όθυμα χιόνια, που μας ήλθαν φέτος μαζί με... χελιδόνια—για να κάμω τον περίπατό μου στο Βασιλικό Κήπο. Τί εύκολία! Είδα μπροστά μου μια άνοικτή πόρτα, που λές και με προκαλούσε, και μπήκα. Είδα μια δειροστογία και την πέρασα. Είδα ένα πάγκο και το τρυγύρισα. Είδα μια διοδο με πράσινο θόλο και την διέσχισα. Είδα ένα πάγκο, σ' ένα πλάτωμα, τριγυρισμένο από γιγάντεια δένδρα και κάθισα. Κανένας δεν μου ήλθησε. Μόνο μια έπιγραφή. Κ' ή έπιγραφή αυτή έλεγε... τί νομίζετε; "Ότι άπαγορεύεται τούτο και κείνο και ότι ό παραβάτης συλλαμβάνεται αυθόρμητα και τρυφάξεται; "Όχι! Η έπιγραφή έλεγε απλούστατα ότι «ή άνατήρησις του Κήπου άνατίθεται εις την καλοσθησίαν και την ειλολυμίαν των έπισκεπτών»!

Και πούδς, διαβάξοντας μια τέτοια έπιγραφή, δεν θα θέληση να φανή, κι αν δεν είναι άνομα, καλοσθητός και φιλότιμος; Πούδς θα κιαταδεχθί να μαιδήση εν' άνθρωπο θάμνο, να πληρώση ένα δένδρο, να γκρεμίση ένα φράκτη, να κάμη άποιαδήποτε ζημία ή άποία στόν Κήπο τού; Και δεν μπορεί πιά παρά να τον θεωρήσ δικό του. Γιατί έτσι, όπως τον έχουν τώρα, είναι και καθενός, είναι όλων, είναι του λαού. Ο Βασιλικός Κήπος έγινε Λαϊκός. Γιατί και τα παλιά Άνάκτορα—τα Άνάκτορα του Όθωνος και του Γεωργίου—έγειναν Νεοσκαμείο. Ένα μικρό μέρος του Κήπου είναι χωρισμένο για τους άρρω-

στους και τους νοσοκόμους. Όλος ό άλλος δικός μας!

Έτσι ή Άθήνα άπέκτησε ή, για να πώ καλύτερα, ανέκτησε τον πνεύμα ό μ. ο. ν. ά της. Γιατί «πνεύμων των Άθηνών» έχει όνομασθή όλη εκείνη ή πράσινη έκταση, ή μοναδική μέσα στη λευκή, τη μαρμαρένια πόλη—ή έκταση του Βασιλικού Κήπου και του πάρκου του Ζαπτείου. Εκεί ή από εκεί άνακνέουν το τωνατικό άξυγόνα οι Άθηναίοι, κι από εκεί καθαρίζεται ό άέρας που τον μολύνουν οι ύπόνοι, οι άκαθαρμάσεις των Σφαγγείων, της Άγοράς, των άνθρωπιώνών βιομηχανιών και το στοίβαγμα μισού εκατομμυρίου κατοίκων. Η Άθήνα έχει έξέδανα και τις έξοχές της, τα Ποτήσια, τα Φάληρα, τις Κρησιές. Άλλά πούδς μπορεί να πηγαίση καθιμέρα στην έξοχή, και τώρα μάλιστα που με την πολυκαμία ή συγκατανία έγεινε τόσο δύσκολη. (Πού να βρής τρέμ για να πές και να γυρίσης στην ώρα σου!) Άλλά ό Βασιλικός Κήπος είναι ή έξοχή μέσα στην πόλη. Από τα μαρμαρένια άπίτια, που τον χειμώνα ρίχνουν τρέβα σκιά και το καθλοκαίρι καίνε σε φούρνους, δεν την χωρίζει παρά ένας φράκτης. Τον περνάς και θρηνάσαι άμέσως στη Φύση!

Άλλήθεια, ή Φύση του Βασιλικού Κήπου είναι παραμορφωμένη, λεγάι από την Τέχνη, την νηπουρική. Τα δένδρα άξάρια μεγαλώνουν εκεί μέσα πιδ σύμμετα, πιδ γεωμετρικά, παρά όπως θά μεγαλώνουν στον άγρια λόγγο. Και σ' όν κορμό τους έχουν από μια έπιγραφή—τόνομά τους το έπισημονικό, ελληνικά και λατινικά, — που μπορεί να σε διδάσχ αλλά και που καταστρέφει την ποιήση. Άλλά κι έτσι Φύση είναι! Κάμας, δένδρο, χαμδδένδρο, λουλούδι, καρπός, νερό, πουλί—χελιδόμα, μουρμαόρισμα, θρούσιμα, φιθύρισμα, γαλάζιος ούρανός, εώδωκαυμένος άέρας και πέρα εκεί, άνομια στα χρυσοπράσινα φυλλώματα, το βραμα μιας μικρής έβλωνης πατοκίας, ενός έξοχικού σπιτιού, μιας φωληγής ανθρώπου εν τυχονένου...

Σας άσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ Μυθιστόρημα του Hector Malot [Βραβευμένο από την Γαλ. Άκαδημία] ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'. (Συνέχεια)

— Άλλοι!... άλλοι!... έκαμς. Και κοιτάζοντας με, με τρεμοόλιασμα που κεφαλιού άκίνητο δονατώταρο, με ρώτησε: — Μην είσαι το παιδί; — Πού παιδί; — Έμεινε, που ζητούσε. Ζητούσε; Άμα άκουσα αυτή τη λέξη, σφίχθηκε ή καρδιά μου. — Ο Μπαρμπερής! φώναξα. — Ο μακαρίτης!... ό μακαρίτης της Μπαρμπερής, πρέπει να λές. Στηρήχθηκα στην άρπα μου, για να μην πέσω. — Πέθανε; — Ναι. Στο Νοσοκομείο του Άγγι. Άντώνη. Πάνα όκτώ μέρες τώρα.

Απόμεινα σάν καρδινομένος. Πέθανε ό Μπαρμπερής! Και πώς θα εύρισκα τώρα την οικογένειά μου; Πού έπρσπε να την ζητήσω; — Είσαι λοιπόν τή παιδί; έξακολούθησε ή γρηά. Έκείνο που ζητούσε ό μακαρίτης, για να το δώση στην πλαύσια οικογένειά του; — Το έβρετε... ρώτημα με μια άμυδρή, καινοάρια ελπίδα. — Ναι, το έβρω, γιατί μάς τάλεγε. Είχε πάρε; λεί, να μαγαλώση ένα παιδί, που ή οικογένειά του, λές, που το είχε χαμένο ήθελε τώρα να το έαναπαύση κι αυτός, λές, ήλθε στο Παρίσι για να το βρή.

— Κι ή οικογένεια;... ή οικογένειά μου; — Όστε λοιπόν ενύ είσαι το παιδί... το εύτυχισμένο παιδί, που έχει τόσο πλούσια οικογένεια!... Για να σε βρω! Και με κούταξε τρέμοντας όλοένα. — Σας προκαλώ, κυρία... Πήτε μου όσα έβρετε! της φώναξα για να τόνοσή. με με φωνή βραχνή άπ' τη μεγάλη μου συγκίνηση. — Μά δεν έβρω τίποτ' άλλο άπ' ότι σου είπα, παιδί μου... θέλω να πώ μικρό μου κύριε...

— Ο Μπαρμπερής δεν σας είπα τίποτα σχετικό με την οικογένειά μου; Βλέπετε την συγαινής μου, κυρία, την ταρχή μου, την άγωνία μου...

Σήκωσε πάλι τα χέρια της ψηλά και είπε: — Τί δράμα! Τί δράμα! Τη στιγμή εκείνη, μια γυναίκα που φαινόταν πιδ υπηρέτρια, μπήκε στο δωμάτιο που βρισκόμασθε. Κ' ή ξενάβρα, άφίνοντας έμένα, γύρισε σ' αώπη και της είπε: — Τί δράμα! Να, αυτό το παιδί, αίνος ό μικρός κύριος που έλέπετε, είναι κείνος που μάς έλεγε ό Μπαρμπερής. Έρχεται κι ό Μπαρμπερής πιά δεν υπήρχε. Φορηάδου δράμα! — Ο Μπαρμπερής λοιπόν δεν σας μίλησε ποτέ για την οικογένειά μου;

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΟΣΘ. Γ. ΚΟΥΖΕΛΗΣ (Ελληνικός Πόθος) εν Άγιο-νίφ. Β' Βραβείον Δημοσιφί-αματος του 1918

ΑΡΗΣ εν Κορινθίαι. Πρώτον Βρα-βείον 17του Διαγωνισμού Λύ-σεων Πνευματ. Άσκήσεων.

— Πολλές φορές, εκατό φορές! Μας έλεγε πώς είχε πλούσια οικογένεια. — Και που μένει; Πώς όνομάξεται; — Ά, όσο γι' αυτό, ό Μπαρμπερής δεν μάς είπε ποτέ. Καταλαβαίνεις, παιδί μου, τόδε μυστικό. Ηθελε να πάρη μόνος του όλη την αμοιβή. Έ, δικός ήταν!... Καταλαβαίνεις, παιδί μου, για τα λεπτά... Ναι, καταλαβαίνα! Καταλαβαίνα πολύ καλά, συστυχώς, τί μου έλεγε ή γρηά. Ο Μπαρμπερής, πεθαίνοντας, πήρε μαζί του το μυστικό της οικογενείας μου της καταγωγής μου! Και τώρα, άντιστα άλπίδες, άντιστα όρατα όνειρα!... — Σε σας δεν είπε ό Μπαρμπερής;

άλλα μήπως σε κάποιον άλλον είπε τίποτα περισσότερο. Αυτή την έρωτήση μου υπαγόρευσε ή άπελπισία μου. Άλλά ή άπάντησή ήταν το ίδιο άπελπιστική. — Σε ποιόν; Αυτός ό πονηρός μπορούσε να έμπιστευθή σε κανένα τέταλο μυστικό; — Μά δεν είδατε ποτέ κανένα από την οικογένειά μου να έλθη να τον ζητήση; — Ποτέ. — Κανένα φίλο δικό του; — Δεν είχε φίλους ό Μπαρμπερής! Έπισατα το κεφάλι μου με τα δύο μου χέρια. Άλλά, όσο κι' αν έσκέφθηκα, δεν ήρθηκα τίποτα για να δηγηθώ. Έπισατα ήμουν τόσο συγκινημένος, τόσο παραρημένος, ώστε ό πούδς μου δεν μπορούσε να δουλέψη καλά.

Η γρηά, άκού σκέφθησε κι' αυτή κάμωση ώρα, μου είπε: — Μια μέρα, έλαβα ένα γράμμα... ένα γράμμα συστημένο. — Από ποιόν; από πού; — Δεν ξέρω. Ο ταχυδρόμος του πώδωσε στα χέρια του. Δεν είδα τη σφραγίδα. — Δεν μπορούμε άραγε να βρούμε αυτό το γράμμα; — Άφού πέθανε, φάξαμε σ' ό τι είχε αφήσει έδώ. Δεν το κάναμε βέβαια από περιέργεια, αλλά για να είδοποιήσουμε τη γυναικά του. Δεν βρήκαμε τίποτα. Μά και στο Νοσοκομείο δεν βρήκαν στα ρούχα του κανένα χερτί' κι' αν δεν έλεγε πώς ήταν από το Σια-

βανό, δεν θα έβραν να είδοποιήσουν τη γυναικά του πώς πέθανε. — Την είδοποιήσαν λοιπόν τη μάνα Μπαρμπερής; — Μά βέβαια! Σάτωσα. Τί άλλο να πώ; τί άλλο να ρωτήσω; Οι γυναίκες εκείνες που είχαν πή ό τι ήξεραν. Δεν ήξεραν τίποτα! Κ' ήταν φανερό πώς είχαν κάμει ό,τι μπορούσαν για να μάθουν εκείνο που ό Μπαρμπερής ήθελε να κρατή μυστικό... Τις εύχρησίτησα κι' άκίνητα για την πόρτα. — Και πού πές τώρα; με ρώτησε ή γρηά. — Να βρω το φίλο μου. — Ά, έγεις και φίλο; (Έπισατα συνέχεια)

φρόνη, αλλά όχι τόσο πιστή. Η δεύτερη είναι άρακα... αμέτρητα λόγια κτλ... Τι υβρίστει! Συγχαρητήρια για την έκλογή.

ΕΠΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ο ψεύδωνυμιον εγκρίνεται ή αναθεωρείται, αν δεν συνοδεύεται από τον δικαιωματούχο δρ. ε. Τα εγκρίνόμενα ή αναθεωρούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1921. Όσα συνοδεύονται από Α άνηκου εις άγρία, και διαβηκό Κ εις κορινθία.

ΝΕΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ : Άλταρη, α. (Α Β). Τρελλή ψυχή, α. (Β Α). Ίρις, κ. (Ε Α). Μαύρος Καβαλλάρης, α. (; ;). Έθροδόπλεκτη Πορφύρα, α. Παρλιακό, (Π Α). Μισσογιός, κ. (Α Β). Άγρόμυτο Εύζωνάκι, α. (; ;). Τραγοῦδι της Έρωσεως, α. (ποιός ; ;). Μαγικό Άκρογύλι, κ. (Κ Κ). Παγαλιά, κ. (Α Κ). ή Δείμα, κ. (Κ Κ). Έξοπνος Βλάχος, α. (Κ Α). Άσπυρά Πανσεύλιος, κ. (Δ Α). Άσπρόκρινος α. Θαλασσομάτα κ. (Β Κ). Τσίρος, α. (Π). ΑΝΑΝΘΩΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ : Άκτι, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά τ' εος 5 από πολύ προτάσεις λέσται 50 Διά τ' εος 10 από πολύ λέσται ή λέσται 50. Μ. Μ. διαδύομιον ν' αναλλάξουν. Τό Βαλακιδιωτάκι με θέαν τ. Εβρήτης, Άλθα, Εβλτρού, Άρατάκι, — ή Άλταρη με Φλοισό, τ. Κομάτι, Βεντρίκ, Γκασέλι, Κυνάιγιο, — ή Τρελλή Ψυχή με τρελ. Γυμνασιότα, Άοπάκι, Ίταν Κινέζον, — τό Χαώτικο Τριωντάρολο με Μελαρο, Λαίδη, Δακρ, Δουλ, Λαου, δέ Λαυέρη, Μορέγγ, Ραζενά, Μπουμπού, — ή Βεντρίκη με Γιάν, Άηδόνη, Ξανθ, Μορκισ, Σμυρν, Άκρογιάλι, Νόταν, Άγριοβολέτ, Άνθρωπον, — τό Διεδοκοκρίτισο με Τρελ, Παλιάντο, Παράξ Διάβολ, Άρο, Δουπέν, Άρατάκι, Φοιδολί, Γκαστιζέλι, Περουξέ, Άγροίγαν, Πρίμοξ, Άγιοάνθωσι, Μινόν, Δορξέλι, Άγριοκάντα, Τραύχο, Άνεμών, Τιτιαν, Τίλγαν, Στοιγγίλα, Μιορέγγ, Μπουμπούλι, Βιάλα, Μαύρο Ντόμινο, Μαγαλά, Πάλμιαν, Οηλ, Διάβολ, Μπόου, — Τό Άκρόμυτο Εύζωνάκι με Τραγ, τ. Λαυρ, Φωνή τ. Ήπειρ, Ήλιοπαρίχ, — ή Θαλασσομάτα με Νόταν, Άρατάκι, Αίμ, Χωδ, — ή Ποδλιά με Περουξέ, Άθαν, Χιώτ, Τριωντάρ.

Η ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΑΣΠΙΖΕΤΑΙ

Τούς φίλους της Πασχαλιάς (έσταιλα, προηγούμενον γράμμα σου δεν είχε ληφθή). Α λ κ η ν (και γι' ατ ή άρκατη), ατ ή πιστή ;) Ά κ α υ π τ ο ν Έ λ λ η ν α (έννοουσα την έννοτέρην, την μονάλην πελοπονησίαν, άλλως από την συνηθισμένην δυσκολώτερα λέξαι ή διά στίχων έκ

φρασίς). Ρ ο υ μ ε λ ι ο ῦ τ η ν (ή πόλη είνε Αίμα, όχι Αίμα, χαιρώ θεά την ύπόραυν σου). Κ ὀ μ α τ ο ὕ Α ἰ γ α ῖ ο υ (άλίθετα ; σου άρεσαν κί αττά ; εμένα όχι τόσο, άλλ' άφου δεν ύπάρχουν άλλαι... Α η μ, Σ. Ά ν α σ τ. (εύχαριστώ για όσα γράφεις). Γ ι ά ν η ν Ά η δ ὶ ο γ η ν (είνε πολύ καλό αυτό τό ποιήμα σου και μπορεί να δημοσιουθή στο φύλλο της 29 Μαρτίου δεν περιάζει άν θα είνε λίγες ήμέρες μετά την Έθρικη Έρωτή κίστε μή τό δώσης). Φ ὄ τ ο ν Ά σ τ ρ η ν (τά εγκάρδια συλλυπητήριά μου τό γράμμα σου είνε τόσο άρακα, ώστε θα έβαλα ένα άπόσταμα στη Σ.Σ.Σ.). Τ ρ α γ ο ὕ δ ι τ η ς Έ ν ὠ σ ε ω ς (αυτό, είδες, σοί εξέλεξα γράφει μου). Ο ν ε ἰ ρ ο ν τ η ς Κ ὀ π ρ ο ν (σταίλε και άλλος, δεν είνε άνάγκη να δημοσιουθή πρώτα αττή). Α κ α ν θ ο υ λ λ ἰ δ α (έστειλα είνε άκόμη). Γ ρ η γ ὀ ρ ἰ ο ν Ε' (την έστειλα την 2 Νομβρίου). Φ λ ά μ π ο υ ρ α τ η ς Λ ε υ τ ε ρ ἰ α ς (έχει καλώς). Π α ῖ δ ἰ ο ν τ ο ὕ Λ ο φ ἰ σ κ ο υ (και βέβαια πού σου έπικρίτω να κίτεις ! πωΐζων και πολύ μεγαλύτεροι από σένα, μικρούλη μου !). Δ α ἰ λ α π α (λοιπόν σήμερον, από τώρα και από εξής θα μου στέλλης, άν θα δημοσιουθή όμως τό ποιήμα σου δεν ξέρω, γιατί δεν τό έδιάδασα άκόμη). Έ λ ε ὄ θ α ρ η Π α τ ρ ἰ δ α (εύχαριστώ για τό ξεσπάθωμα και συγχαίρω για την έπιτυχία). Α γ γ ε λ ἰ κ ἠ ν Κ. Μ. (άφου είνε από τά πολλά μαθήματα, δεν περιόζει φάνει πού δεν με έσχνης). Σ υ λ β ἰ α ν Κ α ρ μ η (τάτοιο θελίον δεν ύπάρχει, διά τό άλλο, στο προσηχές). Α γ ἰ ο σ ο σ τ ἰ λ ἰ τ ἰ σ σ α ν (διεδιόστη). Έ λ λ. Π ὀ θ ο ν (δεν πιστεύω να είνε αληθινή ή πληροφορία πού έλαβες). Φ α λ η ρ ἰ κ ἠ ν Α ὕ ρ α ν (ό κ. Ε. έλαβε τό γράμμα σου και σ' εύχαριστάει πολύ, γά όσα γράφεις). Η β η ν Ι Ε Μ. (πολύ άρακα ! θα τό δημοσιουώ). Κ α σ τ α ν ἠ ν Λ ε σ β ἰ α π ο ὕ λ α ν (τίποτε δεν έλαβα, περιεργά !). Α ν θ ἰ σ μ ἔ ν η ν Λ ε μ ο ν ἰ ἄ ν (άρακα και τό δεύτερο γραμματάκι σου, αυτό τό ψευδώνυμο σου, έδιάλεξα). Κ ο π ρ ἰ α κ ὄ ν Ά σ τ ἔ ρ α (έλπικω να έλαβες πλέον όλας τάς παραγγελίας). Κ ὀ δ ρ ἰ γ χ τ ο ν (χαιρώ πού έγινες καλά). Γ ρ α μ μ ὄ ν ο Ά ν θ ο π ἔ τ α λ ο (μόνον άν δημοσιουθή' άλλωστρικά δεν μπο

ρεί). Ά θ ο ν, Ά τ ρ ὀ μ η τ ο ν Θα λ α σ σ ο μ ἄ χ ο ν, Ά λ ε χ ἄ κ η, Ά σ τ ἔ ρ α τ η ς Έ λ π ἰ δ ὄ ς, Δ ἰ ε ὄ λ ο κ ὀ ρ ἰ τ ο σ κ τ λ κ τ λ, Ν χ ο υ τ ὀ π ὄ λ ο τ ὀ Β ο σ π ὀ ρ ο υ, Ά γ α ν. τ η ς Έ λ ε υ θ ε ρ ἰ α ς, Β ο λ ἰ ω τ ἄ κ ἰ (έλαβα, εύχαριστώ). Σ π ο ρ. Ι. Β ο ὄ λ τ. Γ α λ ἄ ξ ε ἰ δ ἰ ω τ ἄ κ η, Π α λ λ η κ ἄ ρ ἰ τ ο ὕ Σ χ ρ ἄ, Κ ὀ ρ ο λ λ ο ν Β ο ν. Μ α ὕ ρ ο ν Κ α θ ἄ λ λ ἄ ρ η ν, Λ ο υ κ ἰ α ν δ ἔ Λ α μ ε ρ ἰ ο ὕ ρ, Δ ε υ κ α λ ἰ α ν α λ, Α. (έστειλα).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

218. Αξιόγραφος Κάτι άλλο, πού πάντα φορτικά σάκαλωθεί, Μ' ένα ζώο, πού γυρίζει, Στά θουντ, άν ένωθί, Μιά μικρούλα τού Αιγαίου, Νησο; θα σχηματισθί. Έστειλη από της Φιλώτας

219. Λογοπαικτικός Στοιχειόγραφος Από όημα κ ο ι ν ὄ, άκρω τή κεφάλι, Κη βασίλισσα εϋθις, Μυθική έσπροβάλλει, Έστειλη από τ' Ανθωμένο Κλαοάν

220. Αναγραμματισμός Κί εγώ κάποιον νησο είνε, Και μέσ' στίς Κυκλάδας κείμαι, Έβώδιαν θα σκορπίσης, Άν με άναγραμματισής, Έστειλη από της Τόσκας

221. Δημώδες Αίνυγμα Η καλιά μου είνε λιμνή, Τό κεφάλι μου κημινί, Με τραβούν και ραχαλίζω, Και μαυρίζω και καπνίζω, Έστειλη από τό Τυχημένο Τουφέλι

222. Αίνυγμα * * * * * Όσθοντιος άνο, άρχαία τραχηλά βασιλίσσα κημινί, θά τιμωρός, Κηθώτος, κατ' άσπέν έξ άριστογών πατόν, δένδρον, μαρκοπόρον έπιθστον και μέσος τού πλοου, Έστειλη από την Ρευβόδη Σάτιστιαν

223. Παράλληλογραμμον Π * * * Σ Νάντικαταθούν οι άστειροκιδιά γεωμύτων ούτος, όστε ναργηνάσκον γ ται δόδεκα εν έλω λέγεις δαιμονίος και έντά καθέτος, Έστειλη από τού Άρως

224. Επиграφή Ο Ο Θ Β Α Ε Α Σ Ο Τ Ο Φ Η Ι Σ Ι Ζ Τ Ι Κ Ν Α Τ Ι Ζητείται ή άνάγνωσις της έπιγραφής ταύτης, Έστειλη από της Βοσπορίδος

225-229. Μαγικό Γράμμα Τη άναλλαγή ενός γράμματος έκαστης τών κάτωθι λέξεων, δι

ητός άλλου, πάντως τού αυτού να σχηματισθοῦν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις.

ρόνος, φρός, βρός, έτος, πάρος Έστειλη από τ. Υπερρίαν. Έλληνίος

230. Αιολική Άκροστιχίς Τά μιν άρχικά τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούσθαι θέαγγελιστήν, ατ δέ τρέτα γράμματα γήσον τού Αιγαίου :

- 1, Ελοξό, 2, Κατοικία νεκρῶν 3, Εθικπ, πρωτεύουσα, 4, Γαματρικόν σχήμα, 5, Ζήσον, ή Αρχία πλις, Έστειλη από Δημ. Γ. Κου 231. Μικρά

Τχη - αε. ρ - αμα. ρ - π - ερ Έστειλη από Εύσταθίου Σ. Φορνεύου 232. Γέγφος α α τρ ητ ο οδς γρ τρ τρ οδς α α τρ τρ ητ ο α α τρ Έστειλη από τού Ίππατου της Τύκ

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκησ. τού φύλλ. 2 16. Μαλαγή (μαλα, γί).-17. Αίμη (αί, γή, έν).-18. Ηός-Κός.-19. Αίδη 20. Κ Ι ΚΡΟΝ -λέσφο-βέλος 21. Ε Ι ΚΑΡΙΑ δά νησσών α Κ ΑΚΩΣ λείξ, πύσον πλ ΕΡΩΣ λον τά κητέ Ρ Ι Σ 22-24. Διά τ' εος 50 Ν Μ ή λ ο ς, μ ἄ γ ο ς μ ὄ ν ο ς, δ ἰ λ η ς Έρ μ η ς.-27. ΠΕΙΣΣΤΡΑΤΟΣ 28. σίς, Ίτα, σπός, Τάσος, ρίς, άπό όρασις).-28. ΒΙΑΣ (βαρύς, ίσως, άπό τολικός, στέκα).-29. Μή μου τούς κλους τάραντ.-30. Η σὲν ν ε σ ε α ὄ σ τ χ ρ ε ὄ ν ε ι (έβ-γ' εν ια-όσ χ ρ ε ὄ σ τ)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά τ' εος 10 από πολύ λέξαις με άπό στοιχεία δρ. 2 (ό ελάχιστος όρος). Μ ραν τόν 10 λέξ. 2) λέξ. ή λέξαις, με τρεχά δέ στοιχεία λέξ. 30 και με κρημνά λέξ. 40. Ο ζωρίστος στίχος δρ. 1.] [Κ-144]

Στην Πανελλήνη Έλαίδα η Ανακηρυχίσα Δευτεριά. Κενός πού ός πύρο τό μόνο σπριγμα, να ός δινη παρηγορη να στερέψη για πάντα τό άδωρο πού χύνει, δυστυχισμένες μας, να τό χαμό δών λατρειομένην σί, Αναγριά, Έλαιδοφόρος, Ίτιά, Κρηνή Έλαιδ, [Κ-145]

Τρελλοκρίτισο, πιστεύομεν ατ θα όμμε γοργόνα την πύρα Βρισκόμαστε στα Τχη σου, Βοσποπούλα, διαβολοκρίτισο, [Κ-146]

Είσεργαμένη στον Διαπλασίον Σιμον, χαιρέτω όλους και δημαί άναλλαγή Μ Μ, Άγροά Πανσεύλιος, [Κ-147]

Α νταλάσσο φιλολογικός έπιστολάς με άπασάπαντας.-Β. Ε. λιλόπουλος, μαθητής Γυμνασίου Μεσσηνή, [Κ-148]

Αουλονδένια, Μανωράνα, ατ συλλυπητήρια καρδιανά, Κρη ης Άελοθ